

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (ôsma komora)

z 28. januára 2021 *

„Odvolanie – Hospodárska súťaž – Zneužitie dominantného postavenia – Trh s čipovými súpravami pre základné pásmo UMTS – Nariadenie (ES) č. 1/2003 – Článok 18 ods. 3 – Rozhodnutie o žiadosti o informácie – Nevyhnutnosť požadovaných informácií – Primeranosť – Dôkazné bremeno – Výpoveď vo svoj neprospech“

Vo veci C-466/19 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 18. júna 2019,

Qualcomm Inc., so sídlom v San Diegu (Spojené štáty),

Qualcomm Europe Inc., so sídlom v Sacramente (Spojené štáty), v zastúpení: M. Pinto de Lemos Fermiano Rato, advokát, a M. Davilla, dikigoros,

odvolateľky,

ďalší účastník konania:

Európska komisia, v zastúpení: H. van Vliet, G. Conte, M. Farley a C. Urraca Caviedes, splnomocnení zástupcovia,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

SÚDNY DVOR (ôsma komora),

v zložení: predseda ôsmej komory N. Wahl, sudcovia F. Biltgen a L. S. Rossi (spravodajkyňa),

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálneho advokáta, že vec bude prejednaná bez jeho návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: angličtina.

Rozsudok

- 1 Svojím odvolaním sa Qualcomm Inc. a Qualcomm Europe Inc. domáhajú zrušenia rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 9. apríla 2019, Qualcomm a Qualcomm Europe/Komisia (T-371/17, neuvěřený, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2019:232), ktorým Všeobecný súd zamietol ich žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie C(2017) 2258 final z 31. marca 2017 týkajúceho sa konania podľa článku 18 ods. 3 a článku 24 ods. 1 písm. d) nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 [vec AT.39711 – Qualcomm (predátorská cenotvorba)] (ďalej len „sporné rozhodnutie“).

Právny rámec

- 2 Podľa odôvodnení 23 a 37 nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101] a [102 ZFEÚ] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205):

„(23) [Európska] komisia by mala byť oprávnená v rámci [Európskej únie] požadovať, aby jej boli takéto informácie poskytnuté, pretože je to potrebné na odhalenie každej dohody alebo [požadovať informácie potrebné na odhalenie dohôd, rozhodnutí a – *neoficiálny preklad*] zosúladeného postupu zakázaných článkom [101 ZFEÚ], ako aj zneužívania dominantného postavenia zakázaného článkom [102 ZFEÚ]. Pri plnení rozhodnutia Komisie nemôžu byť podniky nútené, aby pripustili, že spáchali priestupok, ale sú v každom prípade povinné odpovedať podľa skutočnosti na otázky a poskytnúť dokumenty, dokonca aj keď tieto informácie môžu byť použité proti nim alebo proti inému podniku ako dôkaz o porušení.

...

(37) Toto nariadenie rešpektuje základné práva a je zhodné so zásadami uznávanými najmä Chartou základných práv Európskej únie. V zhode s tým by sa toto nariadenie malo vykladať a uplatňovať so zreteľom na tieto práva a zásady.“

- 3 Článok 18 tohto nariadenia s názvom „Žiadosť o informácie“ v odsekoch 1 až 3 stanovuje:

„1. Na plnenie povinností prenesených na Komisiu týmto nariadením môže Komisia jednoduchou žiadosťou alebo rozhodnutím požiadať podniky a združenia podnikov o poskytnutie všetkých nevyhnutných informácií.

2. Keď je poslaná jednoduchá žiadosť o informácie podniku alebo združeniu podnikov, Komisia určí právny základ a účel žiadosti, špecifikuje aké informácie sa požadujú a stanoví lehotu, počas ktorej majú byť informácie poskytnuté, a pokuty podľa článku 23 za poskytnutie nesprávnych alebo zavádzajúcich informácií.

3. Keď Komisia žiada podnik alebo združenie podnikov o poskytnutie informácií formou rozhodnutia, stanoví právny základ a účel žiadosti, špecifikuje aké informácie sa požadujú a stanoví časový limit, počas ktorého majú byť informácie poskytnuté. Uvedie tiež pokuty podľa článku 23 a upozorní alebo uloží pokuty podľa článku 24. Ďalej upozorní na právo vzniesť námietky proti rozhodnutiu pred Súdny dvorom [Európskej únie].“

4 Článok 24 uvedeného nariadenia, nazvaný „Pravidelné penále“, stanovuje:

„1. Komisia môže rozhodnutím uložiť podnikom alebo združeniam podnikov pravidelné penále, ktoré nepresahujú 5 % priemerného denného obratu v predchádzajúcom obchodnom roku za každý deň, vypočítané od dátumu stanoveného rozhodnutím, aby ich donútila:

...

d) poskytnúť úplné a správne informácie požadované rozhodnutím prijatým podľa článku 17 alebo článku 18 ods. 3;

...

2. Keď podniky alebo združenia podnikov splnili záväzky, ktoré sa mali vynútiť pravidelnými penále, môže Komisia stanoviť konečnú výšku pravidelných penále, ktorá je nižšia ako platba podľa pôvodného rozhodnutia. ...“

Okolnosti predchádzajúce sporu a sporné rozhodnutie

- 5 Okolnosti predchádzajúce sporu sú uvedené v bodoch 1 až 18 napadnutého rozsudku. Pre potreby tohto konania ich možno zhrnúť takto.
- 6 Qualcomm a Qualcomm Europe sú spoločnosti, ktorých sídla sa nachádzajú v Spojených štátoch, pôsobiace v odvetví vývoja a uvádzania čipových súprav pre základné pásmo na trh.
- 7 V nadväznosti na sťažnosť, ktorú 8. apríla 2010 podala spoločnosť Icera Inc., iná spoločnosť pôsobiaca v tomto odvetví, Komisia začala vyšetrovať odvolateľky vo veci údajného zneužitia dominantného postavenia v zmysle článku 102 ZFEÚ, ktoré spočívalo v uplatňovaní predátorských cien na trhu s čipovými súpravami pre základné pásmo UMTS (Universal Mobile Telecommunications System). V tomto kontexte Komisia v období od 7. júna 2010 do 14. januára 2015 zaslala odvolateľkám niekoľko žiadostí o informácie na základe článku 18 nariadenia č. 1/2003.
- 8 Po začatí formálneho konania voči odvolateľkám 16. júla 2015 Komisia 8. decembra 2015 zaslala odvolateľkám oznámenie o výhradách. V tomto oznámení o výhradách dospela k predbežnému záveru, podľa ktorého odvolateľky zneužili svoje dominantné postavenie na trhu s čipovými súpravami pre základné pásmo UMTS tým, že v období od 3. februára 2009 do 16. decembra 2011 dodávali určité množstvá troch z týchto čipových súprav svojim dvom hlavným zákazníkom, a to spoločnostiam Huawei a ZTE, za ceny nižšie ako náklady, a to s cieľom vylúčiť spoločnosť Icera, ktorá bola v tomto období jediným konkurentom odvolateľiek na tomto trhu. Dňa 15. augusta 2016 odvolateľky predložili svoje pripomienky k uvedenému oznámeniu o výhradách.
- 9 Dňa 30. januára 2017 Komisia zaslala odvolateľkám žiadosť o informácie na základe článku 18 ods. 1 a 2 nariadenia č. 1/2003. Keďže Komisia na túto žiadosť o informácie nedostala odpoveď, 31. marca 2017 prijala sporné rozhodnutie na základe článku 18 ods. 3 tohto nariadenia.
- 10 Podľa článku 1 tohto rozhodnutia mali odvolateľky v určitých lehotách poskytnúť informácie uvedené v prílohe I tohto rozhodnutia, inak im mali byť podľa článku 2 uvedeného rozhodnutia uložené pravidelné penále vo výške 580 000 eur za každý deň omeškania. Odvolateľky predložili svoju odpoveď na položené otázky v stanovených lehotách, ktoré Komisia medzičasom predĺžila.

Žaloba na Všeobecnom súde a napadnutý rozsudok

- 11 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 13. júna 2017 podali odvolateľky žalobu o neplatnosť sporného rozhodnutia, na podporu ktorej uviedli šesť žalobných dôvodov.
- 12 Na úvod Všeobecný súd v bodoch 29 až 33 napadnutého rozsudku zamietol ako neúčinnú výhradu založenú na neprimeranej dĺžke správneho konania, pričom poznamenal, že takáto výhrada je irelevantná v rámci preskúmania žaloby, ktorej predmetom nie je rozhodnutie konštatujúce porušenie článku 102 ZFEÚ, ale rozhodnutie o žiadosti o informácie.
- 13 Po uvedení tohto Všeobecný súd v prvom rade zamietol tretí žalobný dôvod založený na nedostatku odôvodnenia sporného rozhodnutia. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 47 až 54 napadnutého rozsudku konštatoval, že vzhľadom na to, že zo sporného rozhodnutia jasne a jednoznačne vyplývajú domnienky porušovania, ktoré Komisia zamýšľala overiť, ako aj potreba požadovaných informácií na posúdenie dôkazov, ktoré mala k dispozícii, s prihliadnutím na tvrdenia, ktoré odvolateľky uviedli po tom, čo im bolo zaslané oznámenie o výhradách, bolo toto rozhodnutie z právneho hľadiska dostatočne odôvodnené, keďže Komisia nebola povinná poskytnúť podrobnejšie odôvodnenie, pokiaľ ide o spôsob, ktorým chcela tieto informácie využiť na preskúmanie týchto tvrdení.
- 14 V druhom rade Všeobecný súd preskúmal prvé dve časti prvého žalobného dôvodu založeného na porušení zásady nevyhnutnosti. Všeobecný súd v najprv v bodoch 69 až 91 napadnutého rozsudku zamietol prvú časť prvého žalobného dôvodu, ktorou sa odvolateľky domáhali zrušenia sporného rozhodnutia, keďže išlo nad rámec uskutočneného vyšetrovania, ako bolo vymedzené v oznámení o výhradách, a boli požiadané o informácie týkajúce sa čipov tvoriacich čipové súpravy, ktorých sa týkalo toto vyšetrovanie, a období hraničiacich s obdobím porušovania, vymedzenom v tomto oznámení o výhradách. Na tieto účely Všeobecný súd na jednej strane konštatoval, že Komisia bola najmä na účely zohľadnenia tvrdení uvedených dotknutými podnikmi oprávnená pokračovať vo svojom vyšetrovaní po vydaní uvedeného oznámenia o výhradách, a to aj prostredníctvom žiadostí o doplňujúce informácie, bez toho, aby to spôsobilo protiprávnosť týchto žiadostí alebo samo osebe spochybňovalo nevyhnutnú povahu takto požadovaných informácií. Všeobecný súd na druhej strane rozhodol, že právomoci Komisie nemôžu byť obmedzené, pokiaľ ide o otázky, ktoré zamýšľa položiť, pokiaľ umožňujú získať informácie nevyhnutne potrebné v prebiehajúcom vyšetrovaní a Komisia poskytne dotknutým podnikom možnosť na vypočutie. Všeobecný súd dodal, že Komisia v každom prípade požiadala o požadované informácie bez rozšírenia rámca tohto vyšetrovania, keďže tieto informácie sú relevantné nielen ako prvky pochopenia kontextu, do ktorého patrilo prípadné protiprávne správanie, ale aj nevyhnutné na uplatnenie vhodného kritéria „cena – náklady“.
- 15 Všeobecný súd ďalej v bodoch 98 až 110 napadnutého rozsudku zamietol druhú časť prvého žalobného dôvodu, ktorá mala spochybniť nevyhnutnosť požadovaných informácií vzhľadom na domnienky, ktoré mala Komisia v úmysle overiť. Na tento účel Všeobecný súd v podstate uviedol, že Komisia sa sporným rozhodnutím snažila získať informácie umožňujúce stanoviť kritérium „cena – náklady“ na základe údajov, ktoré verne odrážali situáciu počas obdobia porušovania, keďže najmä vzhľadom na pripomienky, ktoré odvolateľky predložili k oznámeniu o výhradách, sa domnievala, že údaje, z ktorých vychádzala na tento účel v tomto oznámení o výhradách, neodrážali cenu skutočne zaplatenú zákazníkmi odvolateľiek a že táto skutočnosť bola rozhodná na účely overenia, či došlo k porušovaniu. Požadované informácie v dôsledku toho vykazovali súvislosť s predmetnými domnienkami porušenia a mali byť považované za nevyhnutné, a to aj napriek tomu, že Komisia sa snažila zmeniť alebo upraviť svoju metodológiu po zaslaní uvedeného oznámenia o výhradách.
- 16 V treťom rade Všeobecný súd preskúmal druhý žalobný dôvod, ktorým odvolateľky spochybnili primeranosť sporného rozhodnutia. Všeobecný súd najprv v bodoch 118 až 148 napadnutého rozsudku zamietol prvú časť tohto žalobného dôvodu, ktorá splyvala s treťou časťou prvého žalobného dôvodu a spochybňovala primeranosť tohto rozhodnutia vo vzťahu k pracovnému zaťaženiu, ktoré vyplývalo z tohto rozhodnutia. V tejto súvislosti sa Všeobecný súd domnieval, že toto pracovné

zaťaženie, hoci je značné, nebolo neprimerané vzhľadom na potreby vyšetrovania týkajúce sa domniepok porušenia, ktoré mala Komisia v úmysle overiť, a to najmä vzhľadom na pripomienky, ktoré odvolateľky predložili k oznámeniu o výhradách. Skutočnosť, že odvolateľky nemali uchované požadované informácie vo forme odpovede navrhutej Komisiou a že ich archívy neboli organizované systematicky, nie je v tejto súvislosti podľa Všeobecného súdu relevantná. Všeobecný súd ďalej zamietol druhú časť druhého žalobného dôvodu založenú na neprimeranosti výšky pravidelných penále stanovených v článku 2 sporného rozhodnutia ako neprípustnú. Všeobecný súd po tom, čo uviedol, že touto časťou sa odvolateľky implicitne domáhali zrušenia tohto článku, v bodoch 153 až 159 napadnutého rozsudku konštatoval, že sporné rozhodnutie má predbežnú povahu vo vzťahu k prípadnému rozhodnutiu, ktorým sa s konečnou platnosťou stanovuje celková výška pravidelných penále, a preto nepredstavuje napadnuteľný akt. Všeobecný súd napokon v bodoch 164 až 166 tohto rozsudku zamietol tretiu časť tohto žalobného dôvodu, ktorou spochybňovali dostatočnosť lehôt na odpoveď stanovených sporným rozhodnutím.

- 17 Po štvrté Všeobecný súd zamietol štvrtý žalobný dôvod, ktorým odvolateľky vytýkali Komisii, že neoprávnene preniesla dôkazné bremeno tým, že od nich vyžadovala, aby vykonal úkony týkajúce sa vytvorenia spisu, ktoré v dôsledku toho spadajú do právomoci tejto inštitúcie, pričom v bodoch 172 až 175 napadnutého rozsudku poznamenal, že tento žalobný dôvod vyplýva z nesprávneho výkladu sporného rozhodnutia. Na jednej strane sa Všeobecný súd domnieval, že Komisia sa nesnažila vykonať audit účtovníctva odvolateľiek, ale mať k dispozícii informácie potrebné na prispôbenie metodológie kritéria „cena – náklady“ tak, aby zohľadnila kritiku, ktorú uviedli vo svojich pripomienkach k oznámeniu o výhradách. Na druhej strane Všeobecný súd dospel k záveru, že Komisia odvolateľky ani nežiadala, aby preukázali, že konali v súlade so zákonom, ale aby predložili interné dokumenty potvrdzujúce ich vlastné tvrdenie, podľa ktorého pri prijímaní rozhodnutí v oblasti cien vychádzali z relevantnej judikatúry, ako aj z usmernení Komisie.
- 18 Po piate Všeobecný súd v bodoch 186 až 195 napadnutého rozsudku preskúmal a následne zamietol piaty žalobný dôvod, ktorý mal spochybniť sporné rozhodnutia v rozsahu, v akom porušilo právo odvolateľiek nevypovedať v ich vlastný neprospech tým, že im uložilo povinnosť odpovedať na otázky prekračujúce rámec poskytnutia skutkových okolností alebo preukázať, že konali v súlade s pravidlami hospodárskej súťaže Únie. V tejto súvislosti Všeobecný súd najmä uviedol po prvé, že požadované informácie mali čisto faktickú povahu, po druhé, že tieto informácie sa týkali údajov, ku ktorým mohli mať prístup iba odvolateľky, a že v dôsledku toho boli povinné poskytnúť ich aj v prípade, ak by uvedené informácie mohli slúžiť na preukázanie existencie protisúťažného správania, a po tretie, že odvolateľky nepreukázali, že skutočnosť, že na účely odpovede na položené otázky boli vedené k úprave požadovaných faktických údajov spôsobom, ktorého cieľom bolo uľahčiť, aby im Komisia porozumela, mohlo voči nim zakladať porušenie tohto práva.
- 19 Po šieste Všeobecný súd v bodoch 201 až 203 napadnutého rozsudku zamietol šiesty žalobný dôvod založený na porušení zásady riadnej správy vecí verejných, pričom uviedol, že z preskúmania prvého až piateho žalobného dôvodu, s ktorými sa výhrady uvedené v rámci šiesteho žalobného dôvodu prekrývajú, vyplýva, že Komisia prijala sporné rozhodnutie práve preto, aby si splnila povinnosti vyplývajúce z tejto zásady.

Návrhy účastníkov odvolacieho konania

- 20 Qualcomm a Qualcomm Europe navrhujú, aby Súdny dvor:
 - zrušil napadnutý rozsudok,
 - zrušil sporné rozhodnutie,

- subsidiárne vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol v súlade s právnymi názormi vyjadrenými Súdny dvorom, a
- uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré im vznikli v konaní pred Všeobecným súdom a Súdny dvorom.

21 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

- zamietol odvolanie,
- uložil odvolateľkám povinnosť nahradiť trovy konania.

O odvolaní

22 Na podporu svojho odvolania odvolateľky uvádzajú šesť odvolacích dôvodov.

O prvom odvolacom dôvode založenom na opomenutí rozhodnutí

Argumentácia účastníkov konania

- 23 Svojím prvým odvolacím dôvodom odvolateľky Všeobecnému súdu vytykajú, že nerozhodol o všetkých ich dôvodoch a tvrdeniach.
- 24 V prvom rade odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 29 až 33, 101, 102, 110, 147 a 202 napadnutého rozsudku nesprávne opomenul preskúmať ich argumentáciu, podľa ktorej neprimeraná dĺžka správneho konania porušila ich právo na obhajobu tým, že ju vylúčil ako irelevantnú, keďže sa netýkala rozhodnutia konštatujúceho porušenie článku 102 ZFEÚ. Na tento účel sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade a analogickom uplatnení judikatúry vyplývajúcej z rozsudku Súdu prvého stupňa z 18. júna 2008, Hoechst/Komisia (T-410/03, EU:T:2008:211, bod 227), na prejednávanej veci. Táto judikatúra nijako nerozlišuje, či predmetné rozhodnutie konštatuje existenciu porušenia alebo či je iným typom konečného rozhodnutia, a preto uvedená judikatúra umožňuje spochybniť primeranosť dĺžky vyšetrovania v rámci žaloby smerujúcej proti konečným rozhodnutiam Komisie, ktoré ukladajú alebo hrozia uložením pokuty alebo penále dotknutému podniku.
- 25 Všeobecný súd sa teda v bode 110 napadnutého rozsudku tiež nesprávne domnieval, že analyzoval argumentáciu založenú na neprimeranej dĺžke správneho konania uvedenú v rámci prvej časti druhého žalobného dôvodu. Všeobecný súd sa totiž v bode 147 tohto rozsudku obmedzil na preskúmanie argumentácie týkajúcej sa ťažkostí, s ktorými sa stretli odvolateľky pri oznamovaní informácií týkajúcich sa skutočností spred viacerých rokov, a nepreskúmal argumentáciu, podľa ktorej neprimeraná dĺžka vyšetrovania mala vplyv na ich schopnosť účinne sa brániť.
- 26 V druhom rade odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne nepreskúmal šiesty žalobný dôvod založený na porušení zásady riadnej správy vecí verejných z dôvodu, že ostatné žalobné dôvody boli zamietnuté. Všeobecný súd sa tým, že v rozpore s odôvodnením 37 nariadenia č. 1/2003 a článkom 41 ods. 1 Charty základných práv neposúdil tento odvolací dôvod a najmä argumentáciu odvolateľiek, podľa ktorej bolo sporné rozhodnutie výsledkom predbežného vyšetrovania, pričom túto argumentáciu zamietol bez primeraného vysvetlenia či dostatočného odôvodnenia, dopustil nesprávneho právneho posúdenia.
- 27 Komisia túto argumentáciu spochybňuje.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 28 Prvý odvolací dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd nerozhodol jednak o argumentácii odvolateľiek založenej na porušení ich práva na obhajobu z dôvodu neprimeranej dĺžky správneho konania a jednak o šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady riadnej správy vecí verejných. Okrem toho sa prvý odvolací dôvod zakladá tiež na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa údajne dopustil Všeobecný súd v rámci preskúmania tejto argumentácie pri výklade a uplatnení judikatúry vyplývajúcej z rozsudku Súdu prvého stupňa z 18. júna 2008, Hoechst/Komisia (T-410/03, EU:T:2008:211).
- 29 V prvom rade, pokiaľ ide o údajné opomenutie rozhodnúť o uvedenej argumentácii a o šiestom žalobnom dôvode, treba najskôr uviesť, že ako to implicitne pripúšťajú samotné odvolateľky, Všeobecný súd v bodoch 29 až 33 a v bodoch 198 až 203 napadnutého rozsudku preskúmal rovnakú argumentáciu a tento žalobný dôvod predtým, ako zamietol argumentáciu ako neúčinnú a dôvod ako nedôvodný.
- 30 Ďalej, pokiaľ ide konkrétnejšie o údajné opomenutie rozhodnúť o argumentácii založenej na porušení práva odvolateľiek na obhajobu z dôvodu neprimeranej dĺžky správneho konania, treba uviesť, že vzhľadom na to, že Všeobecný súd predtým, než ju zamietol ako neúčinnú, ju najprv preskúmal, nemožno mu vytýkať, že ju opätovne nepreskúmal v rámci preskúmania druhej časti prvého žalobného dôvodu. Okrem toho treba uviesť, že Všeobecný súd v bode 110 napadnutého rozsudku neuviedol, že túto argumentáciu analyzoval v rámci preskúmania prvej časti druhého žalobného dôvodu, ale konštatoval, že argumentácia odvolateľiek založená na porušení ich práva na obhajobu z dôvodu ťažkostí s oznámením skutočností týkajúcich sa viacerých rokov, ktoré odvolateľky mali vzhľadom na požadovanú úroveň podrobností, sa prekrýva s určitými výhradami týkajúcimi sa skutočností vznesenými v tejto časti a meritórne preskúmanými v bode 147 napadnutého rozsudku.
- 31 Napokon, pokiaľ ide o údajné opomenutie rozhodnúť o šiestom žalobnom dôvode založenom na porušení zásady riadnej správy vecí verejných, treba dodať, že Všeobecný súd dostatočne odôvodnil, prečo sa tento žalobný dôvod musí zamietnuť. Všeobecný súd totiž na jednej strane v bode 201 napadnutého rozsudku uviedol, že argumentácia odvolateľiek uvedená v rámci uvedeného žalobného dôvodu sa prekrýva s argumentáciou uvedenou na podporu prvého až piateho žalobného dôvodu, ktorá bola zamietnutá v rámci preskúmania týchto žalobných dôvodov. Na druhej strane Všeobecný súd v tomto bode 201 dospel k záveru, že z analýzy uvedených žalobných dôvodov vyplýva, že Komisia prijala sporné rozhodnutie práve preto, aby si splnila svoju povinnosť starostlivo a nestranne preskúmať argumentáciu, ktorú uviedli odvolateľky v súlade s judikatúrou týkajúcou sa zásady riadnej správy vecí verejných, pripomenutou v bode 200 napadnutého rozsudku, a to najmä v rámci pripomienok odvolateľiek k oznámeniu o výhradách, na účely prípravy svojho konečného rozhodnutia týkajúceho sa prípadnej existencie porušenia článku 102 ZFEÚ, s potrebnou starostlivosťou a na základe všetkých skutočností, ktoré naňho mohli mať vplyv. Všeobecný súd tak mohol v bode 202 napadnutého rozsudku oprávnene dospieť k záveru, že odvolateľkám sa nepodarilo preukázať údajné porušenie zásady riadnej správy vecí verejných z dôvodu zaujatého správania Komisie.
- 32 V druhom rade, pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie vo výklade a uplatnení judikatúry vyplývajúcej z rozsudku Súdu prvého stupňa z 18. júna 2008, Hoechst/Komisia (T-410/03, EU:T:2008:211, bod 227), stačí uviesť, že vyplýva z ustálenej judikatúry Súdného dvora, že porušenie zásady dodržania primeranej lehoty môže odôvodniť len zrušenie rozhodnutia konštatujúceho porušenia prijatého v správnom konaní na základe článku 101 alebo 102 ZFEÚ, pokiaľ bolo preukázané, že toto porušenie sa týkalo práv dotknutých podnikov na obhajobu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 21. septembra 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied/Komisia, C-105/04 P, EU:C:2006:592, body 42 a 43, ako aj z 9. júna 2016, CEPSA/Komisia, C-608/13 P, EU:C:2016:414, bod 61, a z 9. júna 2016, PROAS/Komisia, C-616/13 P, EU:C:2016:415, bod 74).

- 33 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 31 napadnutého rozsudku pripomenul závery vyplývajúce z tejto judikatúry, ktoré Všeobecný súd prevzal v rozsudku z 18. júna 2008, Hoechst/Komisía (T-410/03, EU:T:2008:211). Všeobecný súd následne tiež v bodoch 32 a 33 napadnutého rozsudku správne uplatnil uvedenú judikatúru na prejednávajúcu vec, pričom dospel k záveru, že vzhľadom na to, že predmetom žaloby, ktorá mu bola predložená, nie je rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie článku 102 ZFEÚ, ale rozhodnutie o žiadosti o informácie prijaté v rámci správneho konania, ktoré mohlo prípadne viesť k takémuto rozhodnutiu o konštatovaní porušenia, argumentácia založená na neprimeranosti dĺžky tohto konania bola irelevantná v rámci preskúmania tejto žaloby a bolo ju teda potrebné zamietnuť ako neúčinnú.
- 34 Za týchto podmienok treba prvý odvolací dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O druhom odvolacom dôvode týkajúcom sa posúdenia dostatočnosti odôvodnenia sporného rozhodnutia

Argumentácia účastníkov konania

- 35 Svojím druhým odvolacím dôvodom odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia skutkového stavu a nesprávneho právneho posúdenia, ako aj skreslenia súvisiacich dôkazov a nedostatku odôvodnenia v rámci posúdenia dostatočnosti odôvodnenia sporného rozhodnutia v bodoch 35 až 56 napadnutého rozsudku.
- 36 Po prvé odvolateľky vytýkajú Všeobecnému súdu, že sa najmä v bodoch 81, 82, 85, 127, 132, 136, 137, 139 a 145 napadnutého rozsudku, týkajúcich sa posúdenia prvého a druhého žalobného dôvodu, ktoré sú založené na porušení zásad nevyhnutnosti a primeranosti, dopustil nesprávneho posúdenia skutkového stavu, ako aj skreslenia dôkazov, ktoré predložili.
- 37 Po druhé odvolateľky tvrdia, že došlo k skresleniu týchto dôkazov, keďže Všeobecný súd v bodoch 48 až 53 tohto rozsudku nezohľadnil korešpondenciu, ktorú si vymenili s Komisiou pred prijatím sporného rozhodnutia a po ňom s cieľom požiadať o objasnenie niektorých otázok a rámca uskutočneného vyšetrovania.
- 38 Po tretie odvolateľky spochybňujú úvahy Všeobecného súdu uvedené v bode 52 uvedeného rozsudku, podľa ktorých ich tvrdeniami, že Komisia nevysvetlila, ako jej požadované informácie umožnia odpovedať na argumenty, ktoré uviedli v rámci svojich pripomienok k oznámeniu o výhradách alebo posúdiť ich relevantnosť pre jej vyšetrovanie, nespochybňujú, že sporné rozhodnutie je dostatočne odôvodnené. Tieto úvahy sú údajne nielen nedostatočné, ale aj zjavne nedôvodné z dôvodu pochybení, ktorých sa dopustil Všeobecný súd v bodoch 53 až 55 napadnutého rozsudku a ktoré budú preskúmané v rámci preskúmania tretieho odvolacieho dôvodu.
- 39 Komisia sa domnieva, že druhý odvolací dôvod musí byť zamietnutý ako neprípustný, keďže odvolateľky presne neoznačili napádané časti napadnutého rozsudku a podrobne nepodložili svoju argumentáciu. Rovnako tvrdí, že tento odvolací dôvod je v každom prípade nedôvodný.
- 40 Vo svojej replike odvolateľky odpovedajú, že vo svojej žalobe na prvom stupni podrobne uviedli dôvody, pre ktoré sporné rozhodnutie nebolo dostatočne odôvodnené, a z tohto dôvodu preukázali vo svojom odvolaní presným a podrobným spôsobom pochybenia, ktorých sa Všeobecný súd dopustil tým, že dospel k inému záveru.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 41 Druhý odvolací dôvod je založený na nesprávnom posúdení skutkového stavu a nesprávnom právnom posúdení, ako aj na skreslení súvisiacich dôkazov a nedostatku odôvodnenia, ktorého sa údajne dopustil Všeobecný súd v rámci posúdenia dostatočnosti odôvodnenia sporného rozhodnutia v bodoch 35 až 56 napadnutého rozsudku.
- 42 Na úvod však treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry v prvom rade vyplýva, že ak Všeobecný súd zistil alebo posúdil skutkový stav, Súdny dvor má podľa článku 256 ZFEÚ len právomoc preskúmať právnu kvalifikáciu tohto skutkového stavu a právne následky, ktoré z neho boli vyvedené. Posúdenie skutkového stavu teda s výnimkou prípadu skreslenia dôkazov predložených v konaní pred Všeobecným súdom nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom (pozri rozsudok z 20. septembra 2018, Španielsko/Komisia, C-114/17 P, EU:C:2018:753, bod 75 a citovanú judikatúru).
- 43 Ak teda odvolateľ tvrdí, že ide o skreslenie dôkazov Všeobecným súdom, musí podľa článku 256 ZFEÚ, článku 58 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 168 ods. 1 písm. d) rokovacieho poriadku presne označiť dôkazy, ktoré Všeobecný súd skreslil, a preukázať pochybenia v rámci posudzovania, ktoré podľa jeho názoru viedli Všeobecný súd k tomuto skresleniu. Skreslenie okrem toho musí zjavne vyplývať z dokumentov v spise bez toho, aby bolo potrebné vykonať nové posúdenie skutkových okolností a dôkazov (rozsudok z 25. júna 2020, SATCEN/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, bod 105).
- 44 Okrem toho hoci skreslenie dôkazov môže spočívať vo výklade dokumentu v rozpore s jeho obsahom, musí zjavne vyplývať zo spisu predloženého Súdnemu dvoru a jeho predpokladom je, že Všeobecný súd zjavne prekročil hranice primeraného posúdenia týchto dôkazov. V tejto súvislosti nestačí preukázať, že dokument mohol byť vykladaný odlišne od výkladu, ktorý zvolil Všeobecný súd (rozsudok z 30. januára 2020, České dráhy/Komisia, C-538/18 P a C-539/18 P, neuvyverejnený, EU:C:2020:53, bod 60 a citovaná judikatúra).
- 45 Napokon na základe judikatúry pripomenutej v bode 43 tohto rozsudku musí odvolanie presne označovať kritizované časti rozsudku, ktorého zrušenie sa navrhuje, ako aj právne tvrdenia, ktoré konkrétne podporujú tento návrh. Tieto požiadavky vyplývajúce z týchto ustanovení nespĺňa odvolanie, ktoré sa bez toho, aby obsahovalo argumentáciu osobitne smerujúcu k označeniu právnych vád, ktoré sa nachádzajú v napadnutom rozsudku, obmedzuje na opakovanie alebo doslovné reprodukovanie žalobných dôvodov a tvrdení už uvedených pred Všeobecným súdom, vrátane tých, ktoré vychádzali zo skutočností týmto súdom výslovne zamietnutých. Takéto odvolanie totiž v skutočnosti sleduje iba opätovné posúdenie žaloby podanej na Všeobecný súd, čo nepatrí do právomoci Súdneho dvora (rozsudok z 20. decembra 2017, Comunidad Autónoma de Galicia a Retegal/Komisia, C-70/16 P, EU:C:2017:1002, bod 48, ako aj citovaná judikatúra).
- 46 V prejednávanej veci, pokiaľ ide prvom rade o druhé tvrdenie odvolateľiek pripomenuté v bode 37 tohto rozsudku, ktoré treba preskúmať najprv, treba uviesť, že odvolateľky sa obmedzujú na uvedenie tohto tvrdenia, pričom odkazujú na argumentáciu, ktorú uviedli pred Všeobecným súdom, bez toho, aby akokoľvek preukázali chyby v analýze, ktoré podľa nich viedli k uvádzanému skresleniu, a konkrétnejšie bez toho, aby preukázali, v čom údajné opomenutie Všeobecného súdu zohľadniť korešpondenciu, ktorú viedli s Komisiou, v rámci jeho posúdenia dostatočnosti odôvodnenia sporného rozhodnutia, zakladá skreslenie tohto dôkazu. Z toho vyplýva, že uvedené tvrdenie zjavne nezodpovedá požiadavkám uvedeným v bodoch 42 až 45 tohto rozsudku.

- 47 Pokiaľ ide v druhom rade o prvé a tretie tvrdenie, ktoré odvolateľky uvádzajú, pripomenuté v bodoch 36 a 38 tohto rozsudku, treba uviesť, že tieto tvrdenia smerujú k spochybneniu skutkových zistení a úvah Všeobecného súdu v rámci jeho posúdenia nevyhnutnosti a primeranosti požadovaných informácií. Uvedené tvrdenia sa teda prekrývajú s niektorými tvrdeniami uvedenými v rámci tretieho a štvrtého odvolacieho dôvodu, a preto budú analyzované v rámci ich preskúmania.
- 48 Vzhľadom na uvedené treba druhý odvolací dôvod zamietnuť ako neprípustný.

O treťom odvolacom dôvode týkajúcom sa posúdenia nevyhnutnosti informácií požadovaných sporným rozhodnutím

- 49 Svojím tretím odvolacím dôvodom odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, porušil svoju povinnosť odôvodnenia a skreslil dôkazy v rámci svojho posúdenia nevyhnutnosti informácií požadovaných sporným rozhodnutím. Tento odvolací dôvod sa skladá z piatich častí.

O prvej až tretej časti

– Argumentácia účastníkov konania

- 50 V prvej až tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľky tvrdia, že v záveroch Všeobecného súdu, podľa ktorých po prvé sporné rozhodnutie nezmenilo rámec vyšetrovania, po druhé Komisia bola oprávnená požadovať informácie týkajúce sa obdobia mimo rámca vyšetrovania, ako je vymedzený v oznámení o výhradách, a po tretie informácie požadované týmto rozhodnutím boli nevyhnutné, došlo k nesprávnym právnym posúdeniam a nesprávnemu posúdeniu skutkového stavu, ako aj ku skresleniu dôkazov, ktoré s ním súvisia, a nedostatkom odôvodnenia.
- 51 V prvej časti odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 81, 82 a 91 napadnutého rozsudku nesprávne dospel k záveru, že sporné rozhodnutie nezmenilo rámec vyšetrovania. Všeobecný súd totiž v prvom rade nezohľadnil korešpondenciu medzi odvolateľkami a Komisiou, v ktorej ju požiadali, aby tento rámec potvrdila, aby mohli pochopiť rozsah uskutočňovaného vyšetrovania. Všeobecný súd ďalej neuviedol, že sporným rozhodnutím Komisia rozšírila uvedený rámec tým, že zdvojnásobila dĺžku jeho trvania a požiadala o množstvo informácií týkajúcich sa siedmich súčiastok čipových súprav namiesto troch čipových súprav bez toho, aby to bolo potrebné na to, aby Komisia mohla preskúmať tvrdenia odvolateľiek. Všeobecný súd napokon neuviedol, že doplňujúce oznámenie o výhradách, ktoré na základe údajov získaných vďaka spornému rozhodnutiu prispelo k vypracovaniu úplne nového spisu na ťarchu odvolateľiek, založeného najmä na novom kritériu „cena – náklady“, „pričom si zachoval len ‚zdanie‘ spisu predloženého v oznámení o výhradách“, potvrdilo rozšírenie rámca tohto vyšetrovania.
- 52 Všeobecný súd tým v bode 62 napadnutého rozsudku, ako aj v jeho bode 69 a nasl. porušil ustálenú judikatúru, ktorá ukladá povinnosť posúdiť spis s prihliadnutím na všetky skutkové okolnosti a kontext, do ktorého patria, a najmä na skutočnosť, že sporné rozhodnutie bolo prijaté vo veľmi pokročilej fáze mimoriadne dlhého správneho konania a dva roky po vydaní oznámenia o výhradách. Všeobecný súd naopak tým, že sa odvolal na širokú vyšetrovaciu právomoc Komisie, potvrdil jej stanovisko bez toho, aby overil, či Komisia vysvetlila zváženie a vyhodnotenie zohľadnených skutočností.
- 53 V tomto kontexte sa Všeobecný súd tiež v bode 73 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď analogicky vychádzal z judikatúry vyplývajúcej z rozsudku Súdu prvého stupňa z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), aby dospel k záveru, že článok 18 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1/2003 neukladá Komisii nijakú povinnosť, pokiaľ ide o dátum, ku ktorému môže odoslať žiadosti o informácie, čo

v skutočnosti znamená nechať Komisii voľnosť viesť vyšetrovania voči podnikom tak, ako chce a tak dlho, ako chce, v rozpore so zásadou nevyhnutnosti, proporcionality a riadnej správy vecí verejných, znenia a ducha odôvodnenia 23 a článku 18 tohto nariadenia, ako aj rozsudku z 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisia (C-247/14 P, EU:C:2016:149).

- 54 V druhej časti odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd v bodoch 85, 88 a 127 napadnutého rozsudku skreslil dôkazy tým, že nesprávne vyložil jednak typ údajov, ktoré boli zaznamenané v ich vnútornom účtovnom systéme a údaje, z ktorých Komisia vychádzala pri analýze pomeru „cena – náklady“ v oznámení o výhradách, a jednak výhrady voči metóde prijatej v tomto oznámení o výhradách.
- 55 Okrem toho odvolateľky kritizujú úvahy Všeobecného súdu týkajúce sa potreby Komisie požadovať informácie týkajúce sa obdobia pred a po období porušovania. V tejto súvislosti odvolateľky na jednej strane Všeobecnému súdu vytýkajú, že sa v bode 86 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď na prejednávanej vec analogicky uplatnil rozsudok Všeobecného súdu z 22. marca 2012, Slovak Telekom/Komisia (T-458/09 a T-171/10, EU:T:2012:145, bod 51), s cieľom uznať, že pre Komisiu je nevyhnutné požiadať o informácie týkajúce sa obdobia predchádzajúceho obdobiu porušenia na účely spresnenia kontextu, do ktorého patrí konanie počas tohto obdobia. Podľa odvolateľiek sa totiž skutkové okolnosti, o ktoré išlo v tomto poslednom uvedenom rozsudku, ako aj v tam citovanej judikatúre, ktoré sa týkali rozhodnutí prijatých pred oznámením o výhradách a ktorých účelom bolo určiť kontext, do ktorého patrili konania spočívajúce v porušení, odlišovali od tých, ktoré prevládajú v prejednávanej veci.
- 56 Na druhej strane odvolateľky spochybňujú konštatovania Všeobecného súdu uvedené v bodoch 87 a 90 napadnutého rozsudku, podľa ktorých bola Komisia oprávnená požadovať údaje týkajúce sa roku 2008, ako aj ich účtovného obdobia 2013. Na tento účel uvádzajú údajný nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o tieto konštatovania, keďže Všeobecný súd opomenul preukázať relevantnosť týchto údajov na účely posúdenia údajného porušenia.
- 57 V tretej časti odvolateľky predovšetkým Všeobecnému súdu vytýkajú, že v bodoch 99 až 111 napadnutého rozsudku z právneho hľadiska dostatočne neodôvodnil, prečo boli informácie požadované sporným rozhodnutím nevyhnutné na to, aby Komisia mohla preukázať výhrady uvedené v oznámení o výhradách.
- 58 Odvolateľky sa ďalej domnievajú, že Všeobecný súd sa najmä v bodoch 98, 99 a 188 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho posúdenia skutkového stavu a skreslil dôkazy, keď sa domnieval, že Komisia požadovala dodatočné údaje na účely výpočtu cien, ktoré skutočne zaplatili ich zákazníci, na to, aby mohla odpovedať na kritiku uvedenú v ich odpovedi na oznámenie o výhradách. Vzhľadom na vysvetlenia, ktoré poskytli odvolateľky v tejto odpovedi, totiž tieto údaje neboli na tento účel ani nevyhnutné, ani užitočné.
- 59 Napokon odvolateľky spochybňujú skutkové zistenia Všeobecného súdu uvedené v bodoch 105 až 107 napadnutého rozsudku, podľa ktorých odkaz na prílohu odpovede na predchádzajúcu žiadosť o informácie, ktorý sa nachádza v spornom rozhodnutí, treba chápať tak, že ich vyzýva na predloženie údajov rovnakej povahy, pričom opätovne potvrdzuje, že Komisia ich týmto odkazom požiadala, aby opätovne vykonali účtovnú prácu s cieľom nanovo vykonať audit ich účtovníctva. Všeobecný súd sa teda tiež dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že požadované informácie súviseli s údajným porušením, čo navyše potvrdzuje dodatočné oznámenie o výhradách.
- 60 Komisia sa domnieva, že prvú až tretiu časť tretieho odvolacieho dôvodu treba zamietnuť ako neprípustné. Odvolateľky totiž dostatočne presne neuviedli skutočnosti, ktoré boli skreslené, ani nepreukázali nesprávne posúdenia, ktoré by viedli k takémuto skresleniu, ani nepodložili svoje tvrdenia založené na údajnom nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku. Naopak, len zopakovali tvrdenia uvedené pred Všeobecným súdom s cieľom dosiahnuť ich opätovné preskúmanie. Komisia navyše tvrdí, že tieto časti sú v každom prípade nedôvodné.

61 Vo svojej replike odvolateľky v podstate opakujú tvrdenia uvedené vo svojom odvolaní a tvrdia, že preukázali pochybenia, ktorých sa dopustil Všeobecný súd, a to buď pri posudzovaní ich tvrdení uvádzaných v prvostupňovom konaní, alebo pri posudzovaní skutkových okolností prejednávanej veci.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

62 Prvá až tretia časť tretieho odvolacieho dôvodu, ktoré treba preskúmať spoločne, smerujú k preukázaniu, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávnych právnych posúdení a nesprávneho posúdenia skutkového stavu, ako aj skreslenia súvisiacich dôkazov, a že dostatočne neodôvodnil napadnutý rozsudok, keď po prvé dospel k záveru, že sporné rozhodnutie nezmenilo rámec uskutočňovaného vyšetrovania, ako bol vymedzený v oznámení o výhradách, po druhé, že Komisia bola oprávnená na základe tohto rozhodnutia požadovať informácie týkajúce sa obdobia mimo tohto rámca, a po tretie, že informácie požadované v tomto rozhodnutí boli nevyhnutné.

63 Pokiaľ ide v prvom rade o údajné nesprávne posúdenie skutkového stavu a skreslenie dôkazov, ktorých sa dopustil Všeobecný súd a ktoré boli pripomenuté v bodoch 51, 54, 58 a 59 tohto rozsudku, treba uviesť, že odvolateľky sa obmedzujú na uvedenie týchto skutočností a dôkazov, ktoré údajne Všeobecný súd skreslil, tým, že v podstate zopakovali svoje posúdenie, ktoré formulovali v prvostupňovom konaní, bez toho, aby predložili akýkoľvek dôkaz, z ktorého by zjavne vyplývali chyby v analýze, ktoré Všeobecný súd údajne viedli k takémuto skresleniu, alebo preukázali, že Všeobecný súd zjavne prekročil medze rozumného výkladu uvedených dôkazov.

64 V dôsledku toho v súlade s judikatúrou pripomenutou v bodoch 42 až 45 tohto rozsudku, keďže prvá až tretia časť tretieho odvolacieho dôvodu smerujú k preukázaniu, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho posúdenia skutkového stavu a skreslil súvisiace dôkazy, tieto časti treba zamietnuť ako zjavne neprípustné.

65 V druhom rade, pokiaľ ide o dôvodnosť tej časti týchto jednotlivých častí, ktorá je prípustná, treba uviesť, že cieľom tejto časti je v podstate spochybnenie posúdenia Všeobecného súdu týkajúceho sa nevyhnutnosti informácií požadovaných sporným rozhodnutím z hľadiska ich vecnej a časovej pôsobnosti tým, že mu vytýka nesprávne právne posúdenie, ako aj nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku.

66 V tejto súvislosti treba na úvod pripomenúť, že Súdny dvor na jednej strane rozhodol, že oznámenie o výhradách je dokumentom procesnej a prípravnej povahy, ktorý s cieľom zabezpečiť účinný výkon práva na obhajobu vymedzuje predmet správneho konania začatého Komisiou, čím jej bráni uplatniť ďalšie výhrady vo svojom rozhodnutí, ktorým sa končí predmetné konanie. Pre oznámenie o výhradách je teda charakteristické, že je predbežné a môže podliehať zmenám, ktoré Komisia uskutoční vo svojom neskoršom posúdení na základe pripomienok, ktoré jej v odpovedi predložili zúčastnené strany, a na základe ostatných skutkových zistení. Komisia totiž musí zohľadniť skutočnosti vyplývajúce z celého správneho konania, buď aby upustila od výhrad, ktoré sú neopodstatnené, alebo aby upravila či doplnila po skutkovej a právnej stránke svoju argumentáciu na podporu uplatnených výhrad (rozsudok z 24. septembra 2009, Erste Group Bank a i./Komisia, C-125/07 P, C-133/07 P a C-137/07 P, EU:C:2009:576, body 310 a 311).

67 Z toho vyplýva, že Komisia nie je povinná zachovať skutkové ani právne posúdenia obsiahnuté v oznámení o výhradách. Naopak, svoje konečné rozhodnutie musí odôvodniť konečnými posúdeniami založenými na výsledkoch celého svojho vyšetrovania tak, ako sa javia ku dňu skončenia formálneho konania, bez toho, aby bola povinná vysvetliť prípadné existujúce rozdiely v porovnaní s predbežnými posúdeniami uvedenými v oznámení o výhradách (pozri v tomto zmysle uznesenie z 18. júna 1986, British American Tobacco a Reynolds Industries/Komisia, 142/84, neuvverejnené, EU:C:1986:250, bod 15, a rozsudok zo 17. novembra 1987, British American Tobacco a Reynolds Industries/Komisia, 142/84 a 156/84, EU:C:1987:490, bod 70).

- 68 Na druhej strane Súdny dvor spresnil, že Komisia môže požadovať len oznámenie informácií, ktoré jej umožnia overiť jej domnienky týkajúce sa porušení, ktoré odôvodňujú vedenie vyšetrovania a sú uvedené v žiadosti o informácie (rozsudok z 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, bod 23).
- 69 Vzhľadom na širokú vyšetrovaciu právomoc, ktorú Komisii priznáva nariadenie č. 1/2003, prináleží Komisii, aby posúdila, či je informácia nevyhnutná na odhalenie porušenia pravidiel hospodárskej súťaže. Aj v prípade, že Komisia už disponuje nepriamymi dôkazmi, prípadne dôkazmi o tom, že došlo k porušeniu, môže legitímne považovať za nevyhnutné požiadať o dodatočné informácie, ktoré jej umožnia lepšie rozoznať rozsah tohto porušenia a určiť jeho trvanie alebo okruh dotknutých podnikov (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. októbra 1989, Orkem/Komisia, 374/87, EU:C:1989:387, bod 15, a z 22. októbra 2002, Roquette Frères, C-94/00, EU:C:2002:603, bod 78).
- 70 Pokiaľ ide o preskúvanie posúdenia Komisie týkajúceho sa nevyhnutnej povahy informácií súdom Únie, Súdny dvor rozhodol, že táto povaha musí byť posúdená vo vzťahu k cieľu uvedenému v žiadosti o informácie, t. j. k podozreniu z porušení, ktoré má Komisia v úmysle overiť (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. marca 2016, HeidelbergCement/Komisia, C-247/14 P, EU:C:2016:149, body 24 a 25). Požiadavka súvislosti medzi žiadosťou o informácie a porušením, o ktorom existuje podozrenie, je splnená, ak Komisia môže v čase podania žiadosti dôvodne predpokladať, že táto informácia jej môže pomôcť určiť existenciu tohto porušenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 19. mája 1994, SEP/Komisia, C-36/92 P, EU:C:1994:205, bod 21).
- 71 V prejednávanej veci treba najskôr uviesť, že Všeobecný súd sa v bode 62 napadnutého rozsudku nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia, keď na úvod pripomenul judikatúru Súdneho dvora citovaných v bodoch 69 a 70 tohto rozsudku.
- 72 Ďalej sa Všeobecný súd nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 69 až 76 napadnutého rozsudku v podstate konštatoval, že pokiaľ sú požadované informácie nevyhnutné a žiadosť o informácie uvádza podstatné skutočnosti definované v článku 18 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1/2003, toto ustanovenie neobmedzuje právomoc Komisie zaslať žiadosti o informácie po zaslaní oznámenia o výhradách, keďže Komisia je oprávnená pokračovať vo svojom vyšetrovaní po vydaní tohto oznámenia, a to najmä s cieľom získať akékoľvek potrebné vyjasnenia týkajúce sa tvrdení a dôkazov, ktoré dotknuté podniky uviedli vo svojej odpovedi na toto oznámenie, bez toho, aby toto spôsobovalo protiprávnosť týchto žiadostí alebo aby to ako také spochybnilo nevyhnutnosť požadovaných informácií.
- 73 Z judikatúry citovanej v bodoch 66, 67 a 69 tohto rozsudku totiž vyplýva, že vzhľadom na to, že oznámenie o výhradách je predbežným aktom, ktorý môže byť zmenený, Komisia nie je viazaná skutkovými posúdeniami obsiahnutými v tomto oznámení. Naopak, je povinná vyhodnotiť tieto posúdenia na základe skutočností vyplývajúcich z celého jej vyšetrovania a najmä z pripomienok predložených účastníkmi konania, aby mohla upraviť a doplniť svoju argumentáciu na podporu výhrad, ktoré uviedla. Komisia je teda oprávnená požadovať doplnujúce informácie v tejto súvislosti, najmä s cieľom lepšie vymedziť rozsah porušenia, pokiaľ sú tieto informácie nevyhnutné v zmysle judikatúry uvedenej v bodoch 68 až 70 tohto rozsudku.
- 74 Napokon, pokiaľ ide o nevyhnutnosť informácií požadovaných sporným rozhodnutím, treba uviesť, že nevyhnutnosť týchto informácií vyplýva z dvoch súborov skutkových zistení, ktoré Všeobecný súd konštatoval v bodoch 85, 88 až 90, 98 a 99 napadnutého rozsudku, že ako bolo rozhodnuté v bodoch 63 a 64 tohto rozsudku, odvolateľkám sa ich nepodarilo spochybniť.
- 75 Na jednej strane Všeobecný súd uviedol, že najmä v nadväznosti na pripomienky odvolateľiek k oznámeniu o výhradách sa Komisia domnievala, že údaje, o ktoré sa opierala pri stanovení kritéria „cena – náklady“ v tomto oznámení o výhradách neodrážali ceny skutočne zaplatené zákazníkmi odvolateľiek počas obdobia porušovania z dôvodu zásad účtovania príjmov, ktoré odvolateľky uplatnili,

ako ich odvolateľky pripomenuli v týchto pripomienkach, a z dôvodu, že predmetné čipové súpravy sa predávali v rôznych konfiguráciách. Na druhej strane Všeobecný súd dospel k záveru, že požadované informácie, vrátane informácií týkajúcich sa období, na ktoré sa vzťahuje obdobie porušovania, mali práve napraviť tento rozpor tým, že získajú údaje, ktoré presne odrážajú situáciu počas tohto obdobia, a to na účely stanovenia primeraného kritéria „cena – náklady“, keďže toto kritérium bolo rozhodujúce na overenie podozrenia, že sa odvolateľky dopustili porušenia.

- 76 Za týchto podmienok nemožno Všeobecnému súdu vytýkať, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, ani že porušil svoju povinnosť odôvodnenia, keď v bodoch 86, 87, 91, 100 a 103 napadnutého rozsudku dospel k záveru, že hoci sa Komisia na základe požadovaných informácií snažila zmeniť alebo upraviť svoju metodológiu najmä vzhľadom na pripomienky odvolateľiek, tieto informácie boli nevyhnutné v zmysle judikatúry pripomenutej v bodoch 68 až 70 tohto rozsudku v tom zmysle, že Komisia mohla dôvodne predpokladať, že uvedené informácie by jej pomohli určiť existenciu uvedeného porušenia.
- 77 Vzhľadom na vyššie uvedené treba prvú až tretiu časť tretieho odvolacieho dôvodu zamietnuť ako čiastočne zjavne neprípustné a čiastočne nedôvodné.

O štvrtej časti

– Argumentácia účastníkov konania

- 78 Štvrtou časťou tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia, keď v bodoch 108 a 109 napadnutého rozsudku zamietol ako neúčinné ich tvrdenie, podľa ktorého dodatočné oznámenie o výhradách prijaté po spornom rozhodnutí potvrdzuje neexistenciu nevyhnutnosti sporného rozhodnutia, a to najmä na základe rozsudku Všeobecného súdu z 22. marca 2012, Slovak Telekom/Komisia (T-458/09 a T-171/10, EU:T:2012:145).
- 79 Na rozdiel od žiadostí o informácie, ktoré boli predmetom onoho rozsudku, toto oznámenie o výhradách totiž len potvrdzuje a rozvíja tvrdenia, ktoré uviedli vo svojej žalobe. Uvedené oznámenie o výhradách by teda predstavovalo dodatočný dôkaz o tom, že sporné rozhodnutie nie je nevyhnutné, čo by v prípade, ak by ho Všeobecný súd zohľadnil, viedlo tento súd k odlišnému záveru.
- 80 Komisia túto argumentáciu spochybňuje.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 81 Štvrtá časť tretieho odvolacieho dôvodu sa týka údajného nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia, ktorého sa dopustil Všeobecný súd v bodoch 108 a 109 napadnutého rozsudku, keď zamietol ako neúčinné tvrdenie odvolateľiek, podľa ktorého dodatočné oznámenie o výhradách preukazuje, že sporné rozhodnutie sa neobmedzilo na to, čo bolo nevyhnutné na dosiahnutie svojho uvádzaného cieľa, keďže toto oznámenie bolo prijaté po prijatí sporného rozhodnutia.
- 82 Pokiaľ ide o údajné zjavne nesprávne posúdenie, v tejto súvislosti stačí na jednej strane uviesť, že odvolateľky sa obmedzujú na uvedenie tohto pochybenia bez toho, aby ho preukázali. Na druhej strane, pokiaľ ide o údajné nesprávne právne posúdenie, treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že zákonnosť aktu Únie sa musí posudzovať podľa skutkových a právnych okolností existujúcich v čase prijatia aktu, takže akty, ktoré časovo nasledujú po prijatí rozhodnutia, nemôžu mať vplyv na jeho platnosť (rozsudok zo 17. októbra 2019, Alcogroup a Alcodis/Komisia, C-403/18 P, EU:C:2019:870, bod 45 a citovaná judikatúra).

- 83 Treba preto dospieť k záveru, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 109 napadnutého rozsudku zamietol ako neúčinnú argumentáciu odvolateľiek spochybňujúcu zákonnosť sporného rozhodnutia na základe aktu prijatého po jeho prijatí, akým je dodatočné oznámenie o výhradách.
- 84 Štvrtú časť tretieho odvolacieho dôvodu treba preto zamietnuť ako nedôvodnú.

O piatej časti

– Argumentácia účastníkov konania

- 85 Piatou časťou tretieho odvolacieho dôvodu odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd nezohľadnil všetky relevantné dôkazy, keďže odmietol založiť do spisu ich odpoveď na dodatočné oznámenie o výhradách.
- 86 Odvolateľky konkrétne vytykajú Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že takýto doplňujúci dôkaz bol predložený po skončení ústnej časti konania a že ho vylúčil so „zjavne nesprávnym a nevhodným odôvodnením“. Odvolateľky totiž tvrdia, že svoju odpoveď na dodatočné oznámenie o výhradách zaslali hneď, ako bola predložená Komisii, a že Všeobecný súd neodôvodnil svoje odmietnutie opätovne otvoriť túto ústnu časť.
- 87 Komisia túto argumentáciu spochybňuje.

– Posúdenie Súdnym dvorom

- 88 Piata časť tretieho odvolacieho dôvodu sa týka nesprávneho právneho posúdenia a nedostatku odôvodnenia, ktorého sa údajne dopustil Všeobecný súd tým, že odmietol, aby bola odpoveď odvolateľiek na dodatočné oznámenie o výhradách vložená do spisu ako dôkaz.
- 89 V tejto súvislosti treba uviesť, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia a riadne odôvodnil svoje odmietnutie zaradiť do spisu odpoveď odvolateľiek na dodatočné oznámenie o výhradách. Všeobecný súd totiž v bode 24 napadnutého rozsudku správne uviedol, že k podaniu tejto odpovede došlo po skončení ústnej časti konania, a potom dospel k záveru, že žiadna z podmienok stanovených Rokovacím poriadkom Všeobecného súdu na opätovné začatie ústnej časti konania pred Všeobecným súdom nebola splnená, pričom odvolateľky toto posúdenie nespochybnili pred Súdnym dvorom.
- 90 Piatu časť tretieho odvolacieho dôvodu treba preto zamietnuť ako nedôvodnú a v dôsledku toho treba zamietnuť tretí odvolací dôvod v celom rozsahu.

O štvrtom odvolacom dôvode týkajúcom sa posúdenia primeranosti sporného rozhodnutia

- 91 Svojím štvrtým odvolacím dôvodom odvolateľky poukazujú na viaceré nesprávne posúdenia skutkového stavu a nesprávne právne posúdenia, ako aj na skreslenie s nimi súvisiacich dôkazov, ktorých sa Všeobecný súd dopustil v rámci posúdenia primeranosti sporného rozhodnutia. Tento odvolací dôvod sa skladá zo štyroch častí.

O prvej až tretej časti

– Argumentácia účastníkov konania

- 92 Prvou až treťou časťou štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľky spochybňujú posúdenie Všeobecného súdu týkajúce sa primeranosti informácií požadovaných sporným rozhodnutím.
- 93 V prvej časti odvolateľky vytykajú Všeobecnému súdu, že nepreskúmal, ba dokonca nezohľadnil niektoré podstatné skutkové okolnosti veci a skreslil dôkazy, ktoré s nimi súvisia. Všeobecný súd na jednej strane v bodoch 85 a 127 napadnutého rozsudku neuviedol, že Komisia si v žiadnej fáze vyšetrovania, ktoré viedlo k oznámeniu o výhradách, nevyžiadala účtovné údaje pre každú z troch súčiastok čipových súprav, ktoré boli predmetom tohto vyšetrovania, a to napriek tomu, že Všeobecný súd v bode 85 tohto rozsudku pripustil, že tieto údaje mohla kedykoľvek získať.
- 94 Na druhej strane Všeobecný súd nezohľadnil skutočnosť, že odvolateľky boli na účely získania požadovaných údajov povinné identifikovať, nájsť a analyzovať približne 25 000 strán dokumentov uchovávaných v externých skladovacích priestoroch a že nemali povinnosť ich uchovávať.
- 95 V druhej časti odvolateľky spochybňujú záver Všeobecného súdu, podľa ktorého forma navrhnutá Komisiou na zodpovedanie určitých otázok nebola záväzná. V tejto súvislosti v prvom rade Všeobecnému súdu vytykajú, že sa v bode 131 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade judikatúry týkajúcej sa pojmu „informácie“. Z návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Wahl vo veci HeidelbergCement/Komisia (C-247/14 P, EU:C:2015:694, body 106 a 107), totiž vyplýva, že podniku možno uložiť len povinnosť poskytnúť informácie, a nie povinnosť plniť úlohy patriace do právomoci Komisie pri príprave spisu, a že Komisia v zásade nie je oprávnená uložiť adresátovi rozhodnutia o žiadosti o informácie povinnosť poskytnúť požadované informácie za každých okolností v určitej forme.
- 96 Odvolateľky okrem toho tvrdia, že v prejednávanvej veci Všeobecný súd skreslil dôkazy, keď kvalifikoval informácie, ktoré od nich boli požadované, ako skutočnosti alebo dokumenty, hoci tieto informácie spočívali skôr vo výpočtoch, detailoch, v kódoch a hypotetických cenách výrobkov, ktoré nepredstavovali osobitný finančný podnet dohodnutý so zákazníkom, ako aj v analýzach a výkladoch domniek bývalých zamestnancov spred niekoľkých rokov.
- 97 Odvolateľky ďalej spochybňujú konštatovania Všeobecného súdu uvedené v bodoch 132 a 133 napadnutého rozsudku, podľa ktorých formy navrhované sporným rozhodnutím na zodpovedanie určitých položených otázok neboli záväzné a mohli im uľahčiť úlohu. Konkrétne, pokiaľ ide o prvé konštatovanie, tvrdia, že boli nútené vyplniť výpočtový list pripojený k tomuto rozhodnutiu, ktorý nebol vypracovaný v rámci bežného rámca ich činností, čo im spôsobilo ťažkosti, ktoré boli predmetom diskusií s Komisiou.
- 98 Odvolateľky napokon tvrdia, že Všeobecný súd sa v bode 135 napadnutého rozsudku nesprávne domnieval, že skutočnosť, že Komisia musela poskytnúť usmernenia k spôsobu, akým bolo potrebné odpovedať na sporné rozhodnutie, nemôže preukázať neprimeranosť pracovného zaťaženia, ktoré im bolo takto uložené na účely zodpovedania otázok položených v spornom rozhodnutí.
- 99 V tretej časti odvolateľky spochybňujú úvahy Všeobecného súdu týkajúce sa ich povinnosti uchovávať požadované údaje a dokumenty. Odvolateľky predovšetkým Všeobecnému súdu v podstate vytykajú, že sa v bodoch 87, 136, 137 a 139 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia, keď po prvé konštatoval, že boli povinné uchovávať presné údaje o cenách a nákladoch od roku 2008, po druhé, že ich archivačné zložky boli „neorganizované“, a po tretie, že Komisia nepožiadala o iné informácie než tie, ku ktorým mali prístup iba odvolateľky.

- 100 V tejto súvislosti odvolateľky po prvé poznamenávajú, že jednak neboli právne povinné uchovávať druhy údajov vyžadovaných sporným rozhodnutím, a jednak, že až v roku 2010 sa oboznámili so sťažnosťou, ktorá viedla k začatiu vyšetrovania, pričom údajné porušenie predstavovalo len jeho zanedbateľnú časť. Dodávajú, že Komisia ich po prvýkrát požiadala o informácie o cenách a nákladoch v júli 2013 a že až v júli 2014 ich táto inštitúcia informovala, že prebiehajúce vyšetrovanie sa zameralo na údajnú predátorskú cenotvorbu. Po druhé odvolateľky tvrdia, že ich archivačné zložky neboli „neorganizované“ a že mohli poskytnúť požadované informácie výlučne vďaka skutočnosti, že uchovávali dokumenty, ktoré neboli povinné uchovávať. Po tretie odvolateľky v podstate poznamenávajú, že z oznámenia o výhradách a z bodu 145 napadnutého rozsudku vyplýva, že údaje požadované sporným rozhodnutím im oznámili ich zákazníci, takže ich Komisia mohla vyžadovať od nich.
- 101 Odvolateľky sa ďalej domnievajú, že Všeobecný súd tým, že v bode 136 a nasl. napadnutého rozsudku dospel k záveru, že požadované informácie boli primerané vzhľadom na pracovnú záťaž, ktorú znamenali pre odvolateľky, hoci skutkové okolnosti veci zjavne preukazovali opak, sám porušil zásadu proporcionality.
- 102 Odvolateľky napokon tvrdia, že v bode 147 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd preskúmal ich tvrdenie, podľa ktorého je náročné oznámiť informácie týkajúce sa skutkových okolností spred niekoľkých rokov, ako aj odmietnutie zahrnúť do spisu ich odpoveď na dodatočné oznámenie o výhradách, došlo k nesprávnym právnym posúdeniam a nesprávnemu posúdeniu skutkového stavu, teda nesprávnym posúdeniam preskúmaným v rámci preskúmania prvého odvolacieho dôvodu a štvrtej časti tretieho odvolacieho dôvodu.
- 103 Komisia tvrdí, že prvú časť, ako aj niektoré z tvrdení uvedených v rámci druhej a tretej časti, ktoré boli uvedené v bodoch 96, 98 a 101 tohto rozsudku, treba zamietnuť ako neprípustné. Odvolateľky sa totiž obmedzili na zopakovanie svojich tvrdení uvedených v prvostupňovom konaní a neurčili dôkazy, ktoré boli údajne skreslené, ani nepreukázali pochybenia, ktorých sa údajne dopustil Všeobecný súd. Vo zvyšnej časti Komisia spochybňuje dôvodnosť argumentácie odvolateľiek.
- 104 Vo svojej replike odvolateľky odpovedajú, že vo svojom odvolaní jasne preukázali skutočnosti a dôkazy, ktoré Všeobecný súd skreslil, ako aj ich vplyv na posúdenie primeranosti sporného rozhodnutia.

– *Posúdenie Súdnym dvorom*

- 105 Prvá až tretia časť štvrtého odvolacieho dôvodu, ktoré treba preskúmať spoločne, majú preukázať, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávnych skutkových posúdení a skreslenia s nimi súvisiacich dôkazov, ako aj nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku v rámci posúdenia primeranosti informácií požadovaných sporným rozhodnutím.
- 106 Pokiaľ ide v prvom rade o prípustnosť týchto častí, treba uviesť, že v rozsahu, v akom odvolateľky týmito časťami vytykajú Všeobecnému súdu, že nesprávne vyložil niektoré skutkové okolnosti a dopustil sa zjavne nesprávneho posúdenia, nesprávneho právneho posúdenia a skreslenia s nimi súvisiacich dôkazov, treba uvedené časti v súlade s judikatúrou pripomenutou v bodoch 42 až 45 tohto rozsudku zamietnuť ako zjavne neprípustné.
- 107 Na jednej strane, pokiaľ ide o nesprávne posúdenie a skreslenie dôkazov uvedené v bodoch 93 a 96 tohto rozsudku, sa totiž odvolateľky obmedzujú na uvedenie týchto údajných nesprávnych posúdení skutkového stavu a skreslení dôkazov bez toho, aby ich akokoľvek preukázali. Na druhej strane, pokiaľ ide o nesprávne posúdenie a nesprávne právne posúdenie uvedené v bodoch 98 a 101 tohto rozsudku, sa odvolateľky obmedzujú len na tvrdenia uvedené pred Všeobecným súdom a založené na skutočnostiach, ktoré Všeobecný súd výslovne odmietol, a v podstate na spochybnenie posúdenia skutkového stavu Všeobecným súdom bez toho, aby namietali ich skreslenie.

- 108 Pokiaľ ide v druhom rade o dôvodnosť prípustnej časti prvej až tretej časti, treba najprv konštatovať, že prvú z týchto častí treba chápať tak, že má spochybníť, že Všeobecný súd v rámci svojho posúdenia primeranosti informácií požadovaných sporným rozhodnutím nezohľadnil pracovnú záťaž vyžadovanú na opätovné nájdenie a analýzu dokumentov, ktoré môžu poskytnúť tieto informácie.
- 109 Z bodu 122 napadnutého rozsudku však vyplýva, že Všeobecný súd výslovne uznal závažnosť tohto pracovného zaťaženia. Všeobecný súd však v bode 121 tohto rozsudku tiež pripomenul, že v súlade s judikatúrou, ktorú odvolateľky nespochybňujú, sa primeranosť žiadosti o informácie musí posúdiť vo vzťahu k potrebám vyšetrovania bez toho, aby skutočnosť, že takáto žiadosť ukladá podniku významné pracovné zaťaženie, sama osebe stačila na preukázanie jej neprimeranosti. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bodoch 124 až 128 uvedeného rozsudku na jednej strane uviedol, že údajná prax, ktorá je predmetom uskutočňovaného vyšetrovania, môže odôvodniť poskytnutie veľkého počtu informácií, a na druhej strane pripomenul, že tieto informácie boli nevyhnutné vo vzťahu k cieľu tohto vyšetrovania. Všeobecný súd preto v bode 123 toho istého rozsudku správne dospel k záveru, že pracovná záťaž vyžadovaná na poskytnutie požadovaných informácií nie je neprimeraná vzhľadom na potreby vyšetrovania spojené s údajnými domnienkami porušenia, a to najmä vzhľadom na odpovede odvolateľiek na oznámenie o výhradách.
- 110 Pokiaľ ide následne o druhú časť, ktorou odvolateľky spochybňujú posúdenie Všeobecného súdu týkajúce sa nezáväznej povahy formy, ktorú navrhla Komisia na účely zodpovedania niektorých otázok položených sporným rozhodnutím, treba sa domnievať, že vzhľadom na znenie týchto otázok, ako aj na poznámky usmerňujúce pri ich zodpovedaní pripojené k tomuto rozhodnutiu, odvolateľky nepreukázali, že Všeobecný súd zjavne prekročil hranice primeraného posúdenia uvedeného rozhodnutia v zmysle judikatúry pripomenutej v bode 44 tohto rozsudku, keď v bodoch 132 a 133 napadnutého rozsudku dospel jednak k záveru, že z tohto istého rozhodnutia nijako nevyplýva, že forma, ktorú Komisia navrhla na zodpovedanie uvedených otázok bola záväzná a že odvolateľky nemali možnosť prispôbiť ju, ak by sa to ukázalo vhodnejšie, a jednak k záveru, že táto forma mala skôr povahu uľahčujúcu úlohu odvolateľiek.
- 111 V dôsledku toho vzhľadom na to, že konštatovania Všeobecného súdu pripomenuté v bode 110 tohto rozsudku boli dostatočné na vyvrátenie argumentácie odvolateľiek, podľa ktorej skutočnosť, že im bola uložená záväzná forma odpovede na sporné rozhodnutie, mohla preukázať, že informácie požadované týmto rozhodnutím idú nad rámec toho, čo bolo nevyhnutné vzhľadom na cieľ vyšetrovania, by nesprávne právne posúdenie pri výklade judikatúry týkajúcej sa pojmu „informácie“, ktorým mohol byť zaťažený bod 131 napadnutého rozsudku, za predpokladu, že by bolo považované za preukázané, nemohlo viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku. Výhrady odvolateľiek formulované proti nemu sú teda neúčinné, a preto musia byť zamietnuté (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. júna 2018, Makhlouf/Rada, C-458/17 P, neuvverejnený, EU:C:2018:441, bod 96 a citovanú judikatúru, ako aj zo 14. marca 2019, Meta Group/Komisia, C-428/17 P, neuvverejnený, EU:C:2019:201, bod 44).
- 112 Pokiaľ ide napokon o tretiu časť, treba na jednej strane uviesť, že v rozsahu, v akom sa týka bodu 147 napadnutého rozsudku, sa tvrdenia uvádzané na jej podporu prekrývajú najmä s tvrdeniami uvedenými v rámci štvrtej časti tretieho odvolacieho dôvodu, a preto ich treba zamietnuť z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v bodoch 82 až 84 tohto rozsudku. Na druhej strane v rozsahu, v akom tretia časť vytyka Všeobecnému súdu, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a zjavne nesprávneho posúdenia pri určení rozsahu povinnosti odvolateľiek uchovávať údaje a dokumenty požadované sporným rozhodnutím, ako aj rozsahu údajov, ktoré majú k dispozícii, treba uviesť, že táto časť vychádza z nesprávneho výkladu napadnutého rozsudku, a preto musí byť zamietnutá ako nedôvodná.
- 113 Treba totiž uviesť, že úvahy Všeobecného súdu, ktoré odvolateľky kritizovali, boli rozvinuté v rámci posúdenia dôvodnosti dvoch tvrdení uvedených v bodoch 136 až 141 napadnutého rozsudku, uvedených na účely spochybnenia primeranosti požadovaných informácií. Tieto tvrdenia sú založené na praktických ťažkostiach, s ktorými sa odvolateľky stretli pri získavaní niektorých z týchto

informácií, a na skutočnosti, že im bola uložená povinnosť vykonať prácu na účet Komisie s cieľom opätovne preskúmať dokumenty, ktoré už mala k dispozícii, a to najmä na účely určenia, či niektoré z uvedených informácií už neboli poskytnuté.

- 114 V tomto kontexte Všeobecný súd na jednej strane v bodoch 136 a 137 napadnutého rozsudku neposúdil prípadnú povinnosť odvolateľiek uchovávať údaje alebo dokumenty. Všeobecný súd naopak uznal, že podnikom v zásade nemôže byť uložená povinnosť poskytnúť Komisii dokumenty, ktorými už nedisponujú a ktoré už nie sú legálne povinné uchovávať, pričom sa domnieval, že odvolateľkám prislúchalo prinajmenšom od prvých žiadostí o informácie, ktoré Komisia zaslala v júni 2010, konať so zvýšenou starostlivosťou a prijať všetky potrebné opatrenia s cieľom zachovať dôkazy, ktorými mohli primerane disponovať. Všeobecný súd sa okrem toho domnieval bez toho, aby to odvolateľky spochybnili, že ich archívne zložky boli „neorganizované“, ale že podmienky uchovávania nie sú relevantné pre posúdenie proporcionality sporného rozhodnutia.
- 115 Na druhej strane konštatovanie Všeobecného súdu uvedené v bode 139 napadnutého rozsudku, podľa ktorého z tohto rozhodnutia nevyplýva, že Komisia žiada o iné informácie, než sú informácie, ku ktorým majú prístup iba odvolateľky, sa musí chápať tak, že jeho cieľom nie je tvrdiť, že požadované informácie nemohli byť poskytnuté zákazníkmi odvolateľiek, ale vylúčiť, že tieto informácie boli v celom rozsahu v dispozícii Komisie, takže sama nemohla túto analytickú prácu vykonať.
- 116 Vzhľadom na vyššie uvedené treba prvú až tretiu časť štvrtého odvolacieho dôvodu zamietnuť ako sčasti zjavne neprípustné, sčasti neúčinné a sčasti nedôvodné.

O štvrtej časti

– Argumentácia účastníkov konania

- 117 Štvrtou časťou štvrtého odvolacieho dôvodu odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že sa v bodoch 150 až 159 napadnutého rozsudku dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že výška pravidelného penále stanoveného v článku 2 sporného rozhodnutia bola primeraná.
- 118 Odvolateľky tvrdia, že v skutočnosti mali povinnosť na toto rozhodnutie odpovedať pod hrozbou povinnosti zaplatiť mimoriadne vysoké pravidelné penále a že vzhľadom na ťažkosti, s ktorými sa stretli, aby vyhověli rozsiahlym požiadavkám nachádzajúcim sa v uvedenom rozhodnutí, existovalo konkrétne riziko, že táto hrozba sa konkretizuje, takže ich návrh na zrušenie tohto ustanovenia z dôvodu porušenia zásady proporcionality nebol predčasný.
- 119 Komisia túto argumentáciu spochybňuje.

– Posúdenie Súdny dvorom

- 120 Štvrtá časť štvrtého odvolacieho dôvodu sa týka nesprávneho právneho posúdenia, ktorého sa Všeobecný súd údajne dopustil tým, že zamietol argumentáciu založenú na neprimeranosti výšky denného penále, stanoveného v článku 2 sporného rozhodnutia, ako neprípustnú.
- 121 Ako však Súdny dvor rozhodol, stanovenie pravidelných penále podľa článku 24 nariadenia č. 1/2003 sa nevyhnutne skladá z dvoch fáz. Prvým rozhodnutím prijatým na základe článku 24 ods. 1 tohto nariadenia Komisia uloží pravidelné penále. Keďže nie je stanovená celková suma pravidelných penále, toto rozhodnutie nemožno vykonať. Túto sumu je možné definitívne stanoviť len novým rozhodnutím, prijatým neskôr na základe článku 24 ods. 2 uvedeného nariadenia (pozri v tomto zmysle článok z 21. septembra 1989, Hoechst/Komisia, 46/87 a 227/88, EU:C:1989:337, bod 55).

- 122 Všeobecný súd sa teda nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď najprv v bodoch 155 a 156 napadnutého rozsudku konštatoval, že vzhľadom na to, že rozhodnutie uvedené v článku 24 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 predstavuje len jednu fázu konania, na konci ktorej Komisia prípadne prijme rozhodnutie, ktorým sa s konečnou platnosťou stanoví celková suma pravidelných penále, a ktoré tak bude predstavovať vykonateľný akt, rozhodnutie uvedené v článku 24 ods. 1 nariadenia č. 1/2003 má v tomto konaní predbežný charakter a v dôsledku toho nemá záväzné právne účinky. Ďalej po tom, čo Všeobecný súd uviedol, že sporným rozhodnutím bolo rozhodnutie ukladajúce pravidelné penále v zmysle tohto ustanovenia, čo navyše odvolateľky nespochybnili, mohol z toho v bodoch 157 a 158 tohto rozsudku oprávnene vyvodiť záver, že článok 2 tohto rozhodnutia nevyvoláva záväzné právne účinky.
- 123 Všeobecný súd preto tiež správne v bode 159 uvedeného rozsudku dospel k záveru, že argumentácia odvolateľiek založená na neprimeranosti výšky pravidelných penále stanovených v tomto článku sa netýka napadnuteľného aktu, a preto je neprípustná. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora totiž vyplýva, že napadnuteľnými aktmi sú v zásade opatrenia, ktoré konečným spôsobom určujú postoj orgánu, úradu alebo agentúry Únie na záver určitého správneho konania a majú vyvolávať záväzné právne účinky spôsobilé ovplyvniť záujmy žalobcu, s výnimkou dočasných opatrení, ktorých účelom je pripraviť konečné rozhodnutie a ktoré takéto účinky nemajú (rozsudok z 25. júna 2020, SATCEN/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, bod 70 a citovaná judikatúra).
- 124 Za týchto podmienok treba štvrtú časť štvrtého odvolacieho dôvodu zamietnuť ako nedôvodnú a v dôsledku toho zamietnuť štvrtý odvolací dôvod v celom rozsahu.

O piatom odvolacom dôvode založenom na nesprávnom uplatnení pravidiel týkajúcich sa dôkazného bremena

Argumentácia účastníkov konania

- 125 Svojím piatym odvolacím dôvodom odvolateľky Všeobecnému súdu vytýkajú, že nesprávne uplatnil pravidlá upravujúce dôkazné bremeno týkajúce sa porušenia článku 102 ZFEÚ tým, že zamietol ich žalobný dôvod založený na bezdôvodnom prenesení tohto dôkazného bremena.
- 126 Na jednej strane odvolateľky spochybňujú závery Všeobecného súdu uvedené v bodoch 173 a 174 napadnutého rozsudku, podľa ktorých sa Komisia nesnažila o výkon auditu ich účtov, ale o to, aby mala k dispozícii informácie potrebné na zohľadnenie výhrad, ktoré uviedli vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách, a že Komisia tým nevyžadovala, aby odvolateľky vykonávali úlohy na jej účet. V tejto súvislosti odvolateľky tvrdia, že požadované informácie neboli ani relevantné, ani nevyhnutné, a že Všeobecný súd neodpovedal na otázku, či Komisia sporným rozhodnutím vyžadovala plnenie úloh týkajúcich sa vytvorenia spisu, a teda výkonu právomocí tejto inštitúcie. Odvolateľky totiž tvrdia, že toto rozhodnutie tým, že od nich požadovalo overenie všetkých ich účtovných záznamov, na nich v skutočnosti „externalizovalo“ vytvorenie nového spisu bez toho, aby to bolo nevyhnutné na to, aby Komisia mohla odpovedať na ich tvrdenia.
- 127 Na druhej strane sa odvolateľky domnievajú, že konštatovanie Všeobecného súdu v bode 175 napadnutého rozsudku, že Komisia sa uvedeným rozhodnutím obmedzila na to, že ich požiadala o predloženie dokumentov potvrdzujúcich ich vlastné tvrdenie, podľa ktorého vychádzali z relevantnej judikatúry a z usmernení tejto inštitúcie, nie je dostatočne odôvodnené a opakujú, že tým istým rozhodnutím ich uvedená inštitúcia požiadala, aby preukázali, že konali v súlade so zákonom, čo predstavuje „netolerovateľné“ prenesenie dôkazného bremena.
- 128 Komisia túto argumentáciu spochybňuje.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 129 Piatym odvolacím dôvodom odvolateľky vytykajú Všeobecnému súdu, že nesprávne zamietol štvrtý žalobný dôvod založený na prenesení dôkazného bremena, keďže Komisia od nich vyžadovala plnenie úloh patriacich do jej právomoci.
- 130 Pokiaľ ide v prvom rade o tvrdenia uvedené na spochybnenie bodov 173 a 174 napadnutého rozsudku, treba zdôrazniť, že na jednej strane tieto body odkazujú na analýzu, ktorú Všeobecný súd vykonal v bodoch 106 a 107 napadnutého rozsudku, ako aj na body 138 až 140 napadnutého rozsudku v rámci preskúmania prvého a druhého žalobného dôvodu, ktoré sa týkajú nevyhnutnosti a primeranosti informácií požadovaných sporným rozhodnutím, pričom túto analýzu sa odvolateľkám v rámci tretieho a štvrtého odvolacieho dôvodu nepodarilo spochybníť. Na druhej strane treba uviesť, že tieto tvrdenia sú v podstate založené na tých istých úvahách, ktoré boli formulované a zamietnuté v rámci preskúmania tretej časti tretieho odvolacieho dôvodu a tretej časti štvrtého odvolacieho dôvodu. Uvedené tvrdenia treba preto tiež zamietnuť ako nedôvodné.
- 131 Pokiaľ ide v druhom rade o argumentáciu založenú na údajnom nedostatku odôvodnenia záveru uvedeného v bode 175 napadnutého rozsudku, podľa ktorého Komisia nežiadala odvolateľky, aby preukázali, že konali v súlade so zákonom, treba uviesť, že touto argumentáciou sa odvolateľky v skutočnosti snažia spochybníť posúdenie Všeobecného súdu, pokiaľ ide o obsah sporného rozhodnutia, bez toho, aby namietali skreslenie tohto rozhodnutia. Naopak, len opakujú argumentáciu uvedenú v rámci svojho štvrtého žalobného dôvodu a založenú na výklade tohto rozhodnutia, ktorý bol výslovne zamietnutý Všeobecným súdom. V dôsledku toho v súlade s judikatúrou pripomenutou v bodoch 42 až 45 tohto rozsudku treba túto argumentáciu zamietnuť ako zjavne neprípustnú.
- 132 Za týchto podmienok treba piaty odvolací dôvod zamietnuť ako čiastočne zjavne neprípustný a čiastočne nedôvodný.

O šiestom odvolacom dôvode týkajúcom sa posúdenia porušenia práva nevypovedať vo svoj neprospech

Argumentácia účastníkov konania

- 133 Svojím šiestym odvolacím dôvodom odvolateľky Všeobecnému súdu vytykajú, že sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia a nesprávneho posúdenia skutkového stavu, ako aj skreslenia súvisiacich dôkazov a nedostatku odôvodnenia v rámci posúdenia piateho žalobného dôvodu založeného na porušení práva nevypovedať vo svoj neprospech.
- 134 Odvolateľky predovšetkým tvrdia, že v bode 186 napadnutého rozsudku, v ktorom Všeobecný súd na úvod uviedol, že odvolateľky sa uspokojili s abstraktným poukazaním na toto porušenie, došlo k nesprávnym posúdeniam, ako to vyplýva z tvrdení, ktoré uviedli v prvostupňovom konaní.
- 135 Odvolateľky ďalej tvrdia, že konštatovanie Všeobecného súdu uvedené v bode 190 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sporné rozhodnutie neukladá odvolateľkám povinnosť vykonať také posúdenia, ktoré by mohli viesť k tomu, že priznajú, že konali v rozpore s článkom 102 ZFEÚ, nie je dostatočne odôvodnené, a to z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v súvislosti s bodom 175 uvedeného rozsudku.

- 136 Odvolateľky napokon tvrdia, že v závere Všeobecného súdu uvedenom v bode 192 napadnutého rozsudku, ktorým sa zamietla ich argumentácia, podľa ktorej sporné rozhodnutie predstavuje porušenie práva nevypovedať vo svoj neprospech, keďže ich zaväzuje predložiť dokumenty, ktoré nemožno kvalifikovať ako „už existujúce“, došlo k nesprávnym právnym posúdeniam a nesprávnym posúdeniam skutkového stavu.
- 137 Konkrétne na jednej strane sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri výklade rozsudku z 28. apríla 2010, Amann & Söhne a Cousin Filterie/Komisija (T-446/05, EU:T:2010:165, bod 328), keď dospel k záveru, že žiadosť o predloženie dokumentu, ktorý nemožno považovať za „už existujúci“, nutne neporušuje právo nevypovedať vo svoj neprospech, hoci tento rozsudok sa obmedzuje na konštatovanie, že samotná povinnosť odpovedať na otázky nemôže byť porušením práva na obhajobu alebo práva na spravodlivý proces.
- 138 Na druhej strane bod 192 napadnutého rozsudku spočíva na nesprávnom posúdení skutkového stavu, keďže Komisia v spornom rozhodnutí od odvolateľiek požadovala, aby poskytli informácie, ktoré nemožno kvalifikovať ako skutočnosti alebo dokumenty, ako aj aby preukázali, že prijali proaktívne opatrenia na splnenie požiadaviek pravidiel Únie v oblasti hospodárskej súťaže, pričom neexistencia takého preukázania naznačuje, že si nespĺnili svoju povinnosť.
- 139 Komisia tvrdí, že vzhľadom na to, že odvolateľky sa uspokojili s tým, že odkázali na tvrdenia, ktoré uviedli pred Všeobecným súdom, treba tvrdenia uvedené proti bodom 186 a 192 napadnutého rozsudku a uvedené v bodoch 134 a 138 tohto rozsudku zamietnuť ako neprípustné, a že šiesty odvolací dôvod treba v zostávajúcej časti zamietnuť ako nedôvodný. Vo svojej replike odvolateľky odpovedajú, že práve tento odkaz spôsobuje, že tieto tvrdenia sú prípustné.

Posúdenie Súdnym dvorom

- 140 Svojím šiestym odvolacím dôvodom odvolateľky tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávnych skutkových a právnych posúdení, ako aj skreslenia súvisiacich dôkazov a nedostatku odôvodnenia v rámci posúdenia porušenia práva nevypovedať vo svoj neprospech, ktorého sa údajne dopustila Komisia v spornom rozhodnutí.
- 141 Pokiaľ ide o prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu, z judikatúry pripomenutej v bodoch 42 až 45 tohto rozsudku vyplýva, že vzhľadom na to, že argumentácia týkajúca sa bodu 186 napadnutého rozsudku je založená len na tvrdeniach uvádzaných v prvostupňovom konaní, na ktoré odvolateľky len odkázali, táto argumentácia sa musí zamietnuť ako zjavne neprípustná. To isté platí pre argumentáciu založenú na nesprávnom posúdení skutkového stavu, ktorého sa dopustil Všeobecný súd v bode 192 napadnutého rozsudku, keďže táto argumentácia sa zakladá na tých istých úvahách, aké sú uvedené v bode 96 tohto rozsudku a ktoré sú v bode 107 tohto rozsudku zamietnuté ako neprípustné, a na druhej strane odvolateľky spochybňujú posúdenie Všeobecného súdu týkajúce sa obsahu sporného rozhodnutia bez toho, aby poukazovali na jeho skreslenie.
- 142 Pokiaľ ide o dôvodnosť prípustnej časti uvedeného odvolacieho dôvodu, treba na úvod pripomenúť, že podľa odôvodnenia 23 nariadenia č. 1/2003 platí, že pri plnení rozhodnutia Komisie o žiadosti o informácie nemôžu byť podniky nútené, aby pripustili, že spáchali priestupok, ale sú v každom prípade povinné odpovedať podľa skutočností na otázky a poskytnúť dokumenty, dokonca aj keď tieto informácie môžu byť použité proti nim alebo proti inému podniku ako dôkaz o porušení.
- 143 Toto ustanovenie v podstate preberá ustálenú judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej je Komisia oprávnená uložiť podniku povinnosť poskytnúť všetky potrebné informácie týkajúce sa skutočností, ktoré mu môžu byť známe, a v prípade potreby jej sprístupniť súvisiace dokumenty, ktoré má k dispozícii, aj keď tieto dokumenty môžu slúžiť proti nemu alebo proti inému podniku na preukázanie existencie protisúťažného správania. Hoci Komisia nemôže uložiť tomuto podniku

povinnosť poskytnúť odpovede, ktorými by tento podnik musel pripustiť existenciu porušenia, ktoré má preukázať Komisia, uvedený podnik sa nemôže vyhnúť žiadostiam o predloženie dokumentov z dôvodu, že ak by vyhovel týmto žiadostiam, bol by nútený vypovedať vo svoj neprospech (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. októbra 1989, Orkem/Komisia, 374/87, EU:C:1989:387, body 27, 34 a 35, ako aj z 29. júna 2006, Komisia/SGL Carbon, C-301/04 P, EU:C:2006:432, body 41 až 44 a 48).

- 144 V prvom rade, pokiaľ ide o argumentáciu založenú na údajnom nedostatku odôvodnenia záveru uvedeného v bode 190 napadnutého rozsudku, podľa ktorého Komisia tým, že požiadala odvolateľky o poskytnutie dokumentov potvrdzujúcich ich vlastné tvrdenie, že vychádzali z relevantnej judikatúry a z usmernení Komisie, neuložila odvolateľkám, aby vykonali posúdenia, ktoré by ich viedli k uznaniu toho, že konali v rozpore s článkom 102 ZFEÚ, treba uviesť, že táto argumentácia sa zakladá na tých istých výhradách, ktoré boli vznesené voči bodu 175 napadnutého rozsudku, a preto ich treba zamietnuť z rovnakých dôvodov, aké boli uvedené v bode 131 tohto rozsudku.
- 145 V každom prípade treba uviesť, že Všeobecný súd z právneho hľadiska dostatočne odôvodnil záver vyvodený v bode 190 napadnutého rozsudku. Všeobecný súd totiž najprv v bodoch 180, 182 a 183 napadnutého rozsudku pripomenul judikatúru citovanú v bode 143 tohto rozsudku. Ďalej Všeobecný súd, opierajúc sa najmä o svoju vlastnú judikatúru, vyvodil v bodoch 184 a 185 napadnutého rozsudku záver, že na jednej strane prináleží súdu Únie, aby v prípade spochybnenia rozsahu otázky položenej v žiadosti o informácie overil, či odpoveď adresáta v skutočnosti zodpovedá priznaniu sa k porušeniu, a na druhej strane, že sa v zásade nemožno domnievať, že odpovede čisto faktického charakteru môžu znamenať, že adresát bol nútený priznať sa k tomuto porušeniu. Práve na základe vyššie uvedenej judikatúry, ktorú navyše odvolateľky nespochybnili, mohol Všeobecný súd v bodoch 187 a 190 napadnutého rozsudku dospieť k záveru, že vzhľadom na to, že informácie požadované sporným rozhodnutím majú čisto faktickú povahu spočívajúcu najmä v žiadosti o predloženie interných dokumentov, poskytnutie týchto informácií odvolateľkám neukladá povinnosť vykonať posúdenia, ktoré by viedli k uznaniu odvolateľiek, že konali v rozpore s článkom 102 ZFEÚ.
- 146 Pokiaľ ide v druhom rade o argumentáciu založenú na nesprávnom právnom posúdení, ktorého sa údajne dopustil Všeobecný súd v bode 192 napadnutého rozsudku, treba uviesť, že Všeobecný súd správne vyložil judikatúru vyplývajúcu z rozsudku z 28. apríla 2010, Amann & Söhne a Cousin Filterie/Komisia (T-446/05, EU:T:2010:165, bod 328), v tom zmysle, že vzhľadom na to, že vylučuje, že by povinnosť predložiť už existujúce dokumenty mohla porušovať práva na obhajobu, túto judikatúru nie je možné *a contrario* vykladať tak, že znamená, že každá žiadosť o predloženie dokumentu, ktorý nemožno charakterizovať ako „už existujúci“ je nevyhnutne porušením práv, konkrétne práva nevypovedať vo svoj neprospech.
- 147 Z judikatúry pripomenutej v bode 143 tohto rozsudku totiž vyplýva, že tento podnik sa môže zbaviť povinnosti prístupníť všetky potrebné informácie v zmysle judikatúry citovanej v bodoch 68 až 70 tohto rozsudku len v prípade, že sa tomuto podniku ukladá povinnosť poskytnúť odpovede, ktorými by tento podnik pripustil existenciu porušenia. V prejednávanej veci Všeobecný súd bez toho, aby odvolateľky spochybnili tento záver, dospel k záveru, že nešlo o tento prípad, keďže odvolateľky neuviedli nijaké konkrétne tvrdenie, ktoré by mohlo preukázať, že skutočnosť, že boli na účely zodpovedania otázok Komisie vedené k úprave požadovaných faktických údajov v určitej forme dokumentu, ktorej cieľom bolo uľahčiť Komisii, aby údajom porozumela, môže sama osebe predstavovať porušenie práva nevypovedať vo svoj neprospech.
- 148 Za týchto podmienok musí byť šiesty odvolací dôvod zamietnutý ako čiastočne zjavne neprípustný a čiastočne nedôvodný.
- 149 Keďže všetky odvolacie dôvody boli zamietnuté, treba odvolanie zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

- 150 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora ak odvolanie nie je dôvodné, Súdny dvor rozhodne o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 151 Keďže Komisia navrhla uložiť spoločnostiam Qualcomm a Qualcomm Europe povinnosť nahradiť trovy konania a tieto spoločnosti nemali úspech vo svojich odvolacích dôvodoch, je opodstatnené uložiť im povinnosť nahradiť trovy odvolacieho konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (ôsma komora) rozhodol takto:

- 1. Odvolanie sa zamieta.**
- 2. Qualcomm Inc. a Qualcomm Europe Inc. sú povinné nahradiť trovy konania.**

Podpisy